

Razmatranje: 24. prosınca

Razmišljanje za meditaciju 24. prosınca. Predložene teme su: zahvaljivanje za Isusov dolazak; Božja milost je objavljena; čekanje je završeno.

- Zahvaljivanje za Isusov dolazak
- Božja milost je objavljena
- Čekanje je završeno

„BLAGOSLOVLJEN Gospodin, Bog Izraelov, što pohodi i otkupi narod svoj“ (Lk 1,67). To su Zaharijine riječi

nakon devet mjeseci nemogućnosti govora. Njegova pjesma mogla bi se sažeti kao: Kako je Bog dobar! Ovim Evanđeljem Crkva želi završiti vrijeme čekanja koje smo proživjeli. Ovaj sveti čovjek nije te mjesece doživio kao kaznu. Naprotiv: zahvalan je na onome što mu je dano, na divnoj prilici koju je imao da se pravilno pripremi za ono što će njegov sin Ivan uskoro navijestiti. To je vrijeme slično došašću koje nam je Bog ponudio, još jednom. Možda smo bolje ili lošije iskoristili ove dane pripreme. U svakom slučaju, mnogo će nam koristiti zahvaljivati Bogu jer je djelovao u našim dušama, čak i ako nam se naša duša čini kao skromna štala. Bog je pripremio vrlo posebno mjesto u našim životima za svog Sina.

Možda ćemo doživjeti ono što se moglo dogoditi jednom od pastira na Badnjak: „Prekrasna legenda kaže da su, kada se Isus rodio, pastiri potrčali

do špilje noseći mnogo darova. Svaki je donio što je imao: neki plod svog rada, drugi nešto vrijedno. Ali dok su se svi pastiri velikodušno trudili donijeti najbolje od sebe, jedan nije imao ništa. Bio je vrlo siromašan, nije imao što ponuditi. I dok su se drugi natjecali tko će dati svoje darove, on je stajao po strani, posramljen. U jednom trenutku, svetom Josipu i Djevici Mariji bilo je teško primiti sve darove, toliko ih je bilo, posebno Mariji, koja je morala držati Dijete u naručju. Tada, vidjevši tog pastira s praznim rukama, zamolila ga je da priđe bliže. I stavila mu je Isusa u ruke. Pastir, uzevši ga, shvatio je da je primio ono što nije zaslužio, da u naručju drži najveći dar u povijesti. Pogledao je svoje ruke, a te ruke koje su mu se uvijek činile praznima postale su kolijevka Božja. Osjećao se voljenim i, prevladavajući sram, počeo je pokazivati Isusa drugima, jer dar

darova nije mogao zadržati za sebe.

[1]

.....

„AKO vam se ruke čine prazne, ako vidite svoje srce siromašno ljubavlju, ova je noć za vas. Božja milost objavljena je da zasja u vašem životu. Prihvatite je i svjetlo Božića zasjat će u vama“ [2]. Osim naše osobne percepcije plodova naše borbe i našeg apostolata, znamo da u stvarnosti naše ruke nisu prazne. Sveti Josemaría predložio je da se u Betlehemu predstavimo s nečim vrlo dragocjenim: „U toj hladnoj samoći, sa svojom Majkom i svetim Josipom, ono što Isus želi, ono što će ga ugrijati, jest naše srce“ [3].

Možda bismo bili mirniji da smo u ovaj trenutak stigli s rukama punim dobrih djela, svetosti, ljubavi prema svima oko nas. Ali stvarnost često ne

ispunjava naše želje; možda je u našim životima, ispunjenim obvezama i predstojećim zadacima, vrijeme prebrzo prošlo, a da to nismo ni primijetili. Nije važno: još uvijek možemo pristupiti jaslicama danas i bit ćemo toplo dočekani. Otkrit ćemo da su nas čekali, da se Djevica Marija i Sveti Josip neizmjereno raduju što nas imaju tamo u ovom točnom trenutku našeg života.

Spasenje je već ovdje. Dijeli nas od njega samo nekoliko sati, ali radost nas već počinje preplavljivati. Sveti Bernard potvrđuje naše najambicioznije želje: „Sada, dakle, naš mir nije obećan, već poslan; nije odgođen, već darovan; nije prorečen, već ostvaren: Otac je poslao na zemlju nešto poput vreće pune milosrđa; vreće, rekao bih, koja će se otvoriti u Muci, kako bi se cijena našeg otkupljenja koju sadrži mogla izliti; vreće koja je, iako mala, već potpuno puna. Doista, dijete nam je

dano, ali u tom djetetu prebiva sva punina božanstva“[4].

ZAHARIJINE riječi su posljednje proročanstvo prije nego što se naše spasenje konačno ispuni. Boga je dirnula tama u kojoj živimo i dolazi da nas spasi, a ne da sudi jesmo li dostojni primiti ga. Želimo, vođeni ovim pravednim i pobožnim Izraelcem, dosegnuti dubine božanske intimnosti: „darom premilosrdnog srca Boga našega po kojem će nas pohoditi Mlado sunce s visine“ (Luka 1,78). Ne može biti žarkijeg načina govora.

Lako bismo mogli propustiti ovu privilegiju zbog trenutka nepažnje, što je prečesto u ovim posljednjim satima: „Živimo u filozofijama, poslovima i zanimanjima koja nas potpuno ispunjavaju i od kojih je put

do jaslji vrlo dug. Bog nas mora neprestano poticati na mnogo načina i pružati nam ruku kako bismo se mogli izvući iz spleta svojih misli i obveza te tako pronaći put do Njega“[5]. Putujmo ovom posljednjom dionicom ruku pod ruku sa Svetom Marijom, možda čak i uz nju na magarcu koji je vodi u Betlehem.

U ovoj noći – riječima svetog Ivana Pavla II. – Bog „ulazi u povijest. Podređuje se zakonu ljudskog tijeka. Zatvara prošlost; s njim završava vrijeme čekanja, odnosno Stari savez. Otvara budućnost: Novi savez milosti i pomirenja s Bogom. To je novi 'Početak' Novog doba“[6]. Pratimo Djevicu dok priprema jasllice: slamu, jaslje, pelene... I u to ulaže svu svoju ljubav kako Dijetetu ništa ne bi nedostajalo. Volimo nuditi te usluge i vidimo da su nas, u određenom smislu, oboje željeli trebati.

[1] Papa Franjo, Homilija, 24.
prosinca 2019.

[2] Isto.

[3] Sv. Josemaría Escrivá, U dijalogu s
Gospodinom, „Molitva bez prekida“,
br. 2.

[4] Sv. Bernard, Prva propovijed na
Bogojavljenje, 1-2.

[5] Benedikt XVI., Homilija, 24.
prosinca 2008.

[6] Sv. Ivan Pavao II., Homilija, 1.
siječnja 1979.